

Ανάσταση: η δοκιμασία της λογικής

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Δεν είναι καθόλου παράλογο το κήρυγμα περί της Αναστάσεως του Χριστού να εγείρει πλείστες όσες αμφιβολίες και ερωτηματικά. Οι ενστάσεις για το θέμα αυτό άρχισαν να καταγράφονται ευθύς ως συνέβη το υπερφυσικό αυτό γεγονός, που αποτέλεσε τη βάση πάνω στην οποία στηρίχθηκε το οικοδόμημα της Χριστιανικής Εκκλησίας. «Για τους Εβραίους της Βιβλικής Ιερουσαλήμ ήταν βλασφημία των αποστατών Χριστιανών να ισχυρίζονται ότι ένας σταυρωμένος εγκληματίας μπορούσε ποτέ να είναι ο Μεσσίας. Για τους καλλιεργημένους Έλληνες, που ήδη πίστευαν στην αθανασία της ψυχής, ακόμα και η σκέψη ενός αναστημένου σώματος ήταν αποκρουστική. Ακόμα και για τους Γνωστικούς Χριστιανούς του 2^{ου} αιώνα ήταν προτιμότερη η άποψη που έφερε τον Ιησού ως αθάνατο πνεύμα που απαλλάχθηκε από το φθαρτό σαρκίο του».

Είναι αλήθεια πως η Ανάσταση του Ιησού αποτελεί αληθινό μαρτύριο για την ανθρώπινη λογική. Δε χρειάζεται να πάμε μακριά, αρκεί να κοιτάξουμε στον περίγυρο του Κυρίου και θα α-ντιληφθούμε την καχυποψία και την αμφιβολία που

είχε εμφιλοχωρήσει ακόμα και στο στενό κύκλο των Μαθητών για το φοβερό γεγονός. Οι Δώδεκα κλεισμένοι στο υπέρωο αμφισβητούν έντονα τη σχετική πληροφορία όπως τη μετέφεραν οι Μυροφόρες γυναίκες, αποδίδοντάς την στη γυναικεία υπερβολή και στο υπερβάλλον συναίσθημα. Στην πορεία προς Εμμαούς οι δύο Μαθητές έχουν στο πλάι τους τον Αναστημένο Ιησού και αδυνατούν να αναγνωρίσουν στο πρόσωπό Του τον αγαπημένο Διδάσκαλο. Ο Θωμάς, κινούμενος μέσα στα στενά πλαίσια της λογικής του, αρνείται πεισματικά τις πληροφορίες για την Ανάσταση.

Φθάνοντας στην εποχή μας, το κήρυγμα της Αναστάσεως φαντάζει ακόμα πιο εξωπραγματικό και εξωφρενικό. Και αυτό γιατί η εποχή μας είναι αυτή που αποθεώνει τη λογική, καυχάται για τις κατακτήσεις και τα επιτεύγματα του ανθρώπινου δυναμικού και αρχίζει σταδιακά να μορφοποιεί στο νου του επηρμένου ανθρώπου την αίσθηση της απολύτου αυτάρκειας και παντοδυναμίας. Αυτή η παντοδυναμία όμως δημιουργεί και πλήρη σύγχυση, αφού παρατηρείται το φαινόμενο πολλοί σήμερα να δηλώνουν Χριστιανοί, αλλά να αρνούνται να δεχθούν το γεγονός της Ανάστασης, αφού δεν μπορούν να το κατανοήσουν. Αλλά τί είδους Χριστιανισμός είναι αυτός;

Η ίδια η Εκκλησία δηλώνει ότι δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε αυτό το γεγονός με λογικά και ανθρώπινα μέτρα. Δεν είναι ούτε φυσική ούτε, πολλώ μάλλον, παρά φύσιν πραγματικότητα, δεν είναι λογική, ούτε, πολλώ μάλλον, παράλογη αλήθεια. Είναι ένα υπέρ φύσιν γεγονός, μια υπέρλογη πραγματικότητα, που αγνοεί τη λογική, υπερβαίνει τα στενά και ασφυκτικά δεσμά της και απελευθερώνεται με τη δύναμη της Θείας βούλησης. Η Ανάσταση απαιτεί το στοιχείο της πίστης για να την προσεγγίσει και να την αποδεχθεί κανείς, μιας πίστης χωρίς όρια και περιορισμούς, χωρίς ναι, μεν, αλλά, μιας πίστης που δίνει νόημα και όραμα και σε αυτήν και στην άλλη ζωή, μιας πίστης που δε συζητά αυτές τις αλήθειες, γιατί δεν μπορούν να συζητηθούν, δεν μπορούν να κατανοηθούν, δε μπορούν να αντέξουν σε σαθρά επιχειρήματα, σε κοσμικές, άρα φθαρτές και πεπερασμένες, αρχές, σε ξεπερασμένες αρνήσεις, που κρατούν δέσμιο τον άνθρωπο στα εντός και επί τα αυτά της μικρής και ελάχιστης υπάρξεώς του. «Η γνώση τούτου του κόσμου δεν μπορεί να γνωρίσει άλλο τίποτα, παρεκτός από ένα πλήθος λογισμούς, όχι όμως εκείνο που γνωρίζεται με την απλότητα της διάνοιας». Και η Ανάσταση απαιτεί απλότητα στη διάνοια, απλότητα στη σκέψη, παιδική, άρα καθαρή και ανόθευτη πίστη.

Η Ανάσταση του Χριστού σηματοδοτεί τη νίκη επί του θανάτου και την εδραίωση της ελπίδος για την αθανασία. Αυτή η ελπίδα είναι ικανή να δώσει κουράγιο, να παράσχει δύναμη και καρτερία για να αντέξει κανείς τα προβλήματα και τους

πόνους αυτού του βίου. Η Ανάσταση είναι η απόληξη του Πάθους, η εικόνα που διαδέχεται ευθύς την τραγικότητα του Σταυρού. Αυτή ακριβώς είναι και η ελπίδα. Το γεγονός ότι πίσω από το Σταυρό που σηκώνει ο κάθε άνθρωπος, μηδενός εξαιρουμένου, σε αυτή τη ζωή, υπάρχει ο Κυρηναίος Χριστός που συμπάσχει μαζί μας, υπάρχει ο Αναστημένος Θεός που παρέχει σε όλους τη λύση, τη λύτρωση, τη δικαίωση, την ανάσταση της ζωής και της συνείδησης, το τέλος του πόνου και της οδύνης. Έγραφε σοφά ο αείμνηστος π. Ιουστίνος Πόποβιτς ότι «χωρίς την Ανάσταση δεν υπάρχει ούτε εις τον ουρανόν, ούτε υπό τον ουρανόν τίποτε πιο παράλογον από τον κόσμον αυτόν, ούτε μεγαλυτέρα απελπισία από την ζωήν αυτήν, δίχως αθανασίαν».

Ας πιστέψουμε λοιπόν αυτό που δεν είδαμε και δυσκολευόμαστε να καταλάβουμε. Ανταμοιβή αυτής της πίστης θα είναι να δούμε κάποτε Αυτόν που πιστέψαμε. Χριστός Ανέστη!

(Αρχιμ. Επιφάνιος Σ. Οικονόμου, «Από την ατέλεια στην αγιότητα», εκδ. Καστανιώτης, σ. 222-224)